

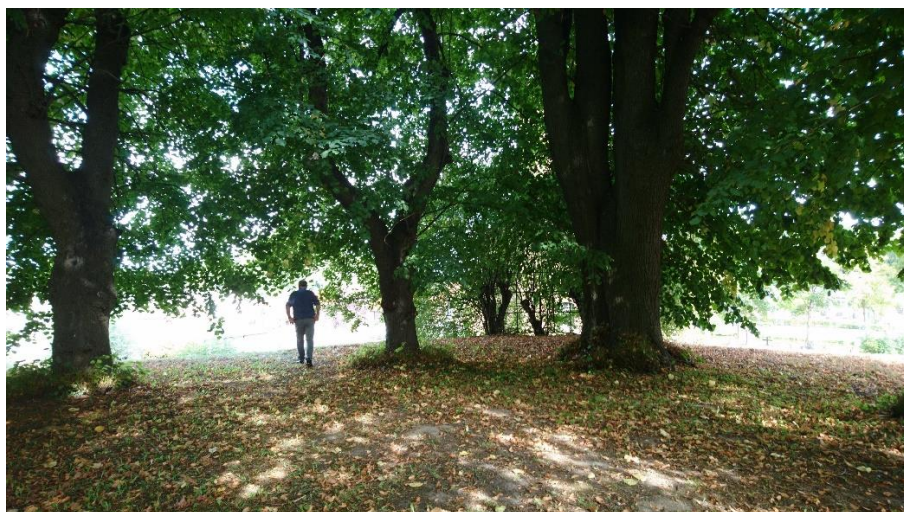


NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 6 / 10-08-2020

In Memoriam Harry van Gerwen

Van Kitty van de Veen, zijn echtgenote, heb ik onderstaande informatie over het leven van Harry ontvangen. Zij kenden elkaar al 45 jaar uit de periode, dat ze samen nog op de sociale academie zaten. Dit jaar woonden ze 25 jaar samen. Harry is op 13 april 2020 overleden.

“Harry heeft 40 jaar bij het Nederlands Kankerinstituut / Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis in Amsterdam als hoofd/hals oncologie verpleegkundige gewerkt. Hij was zeer gedreven in zijn vak en gaf ook les aan de opleiding oncologie. Nooit is hij één dag ziek geweest. Sedert zijn pensionering in november 2014 woonden we weer in het zuiden, om precies te zijn in Nuth. Harry hield van de natuur. Hij werkte hier iedere dag op zijn landgoed. Het was zijn lust en zijn leven. Ook na zijn pensionering bleef hij nog steeds zeer betrokken bij zijn werk en onderhield hij nog veel contacten. Kenmerkend voor hem was zijn bijzondere humor.



Harry was verder zeer sportief; dat is hij tot het laatst toe gebleven. Derhalve is het nog steeds een raadsel, hoe het virus zo snel en agressief en totaal onverwacht, bij hem heeft kunnen toeslaan.

Nadrukkelijk blijft hij hier in huis en in de tuin aanwezig onder meer door zijn grote bibliotheek en de vele bomen die hij overigens in heel Nederland geplant heeft. Ik mis hem verschrikkelijk.”

Het is halverwege februari 1963. Ik zit in de voorbereidende klas. Penders komt de klas binnen en praat kort met meester Smeets die me vervolgens vraagt of ik met de prefect mee wil gaan. Op de gang vertelt Penders me, dat mijn moeder plotseling ziek is geworden en dat hij me naar mijn vader zal brengen, die bij de president op me wacht. Onderweg komen we door de kerk. Penders stelt voor om hier een moment te knielen in de banken om voor moeder te bidden, want ze is toch wel heel erg ziek, zegt hij. Ik vind het allemaal nogal spannend, maar erg ongerust maak ik me niet. Ik denk er op dat moment in de kerk aan, hoe vrolijk mijn moeder drie dagen geleden nog was tijdens de bezoekenmiddag. En bovendien was ze nooit ziek. Als we de kamer van Jochems binnenkomen staat mijn vader op en grijpt me snikkend vast. Zijn heftige reactie verbaast me; niemand zegt wat er echt aan de hand is. Kennelijk denkt men dat ik dat al van Penders te horen heb gekregen. Thuis in Simpelveld dringt het ongelooflijke pas echt tot me door. Een zware hersenbloeding is mijn moeder noodlottig geworden.

Circa 20 jaar later...

Rolduc ligt al ver achter me evenals mijn studie bouwkunde in Eindhoven en de daarop volgende militaire diensttijd, die noch het land noch mezelf iets nuttigs heeft gebracht. In 1983 trouw ik met Hanneke. We kopen een oude slagerswinkel/woning in Holtum op een steenworp afstand van de Nedcar fabrieken. De eerste paar jaar is vooral Hanneke erg druk met de verbouwing van het pand ook in tijden van zwangerschap. Zij heeft de kunstacademie in Maastricht gedaan, maar er blijft nauwelijks ruimte over voor haar om haar vak uit te oefenen. Ik werk dan al ruim vijf jaar bij een Sittardse aannemer, wat soms goed van pas komt.

Na vier jaar laten we onze net verbouwde woning en het dorp met zijn vreemde pastoor Gerard Hover - de rechterhand van de beruchte deken Joep Haffmans - achter ons om naar Amersfoort te verhuizen. Hier heb ik werk gevonden bij het ingenieursbureau DHV. Mijn romantische ideeën over het ontwerpen van revolutionaire of in elk geval vernieuwende architectuur zijn gesneuveld, maar niet getreurd, het managen van bouwprojecten met de nadruk op kosten vanaf het eerste plan tot de ingebruikname heeft me nooit verveeld. Een van mijn belangrijkste opdrachtgevers is de luchthaven Schiphol, waar ik betrokken ben bij de uitbreiding en de verbouwing van onder meer de pieren en het stationsgebouw. Ik kom vaak op Schiphol, heb er een eigen werkplek, ken alle hoeken en gaten, maar vlieg niet één keer. Amersfoort is door zijn centrale ligging, vele voorzieningen, goede scholen enz. een prima plek voor een gezin met opgroeiende kinderen. In de vakanties trekken we met een oude VW-bus door het land. Later ruilen we de bus in voor een caravannetje dat zo klein is dat onze kinderen Lieke en Koen in een tentje moeten overnachten.

**Weer 20 jaar later...**

De onstuimige groei van Amersfoort (van 85 naar 135 duizend inwoners in 16 jaar tijd) begint ons te benauwen en we besluiten in 2004 naar Groningen te verhuizen. In het lommerrijke Haren aan de zuidkant van de stad vinden we een leuke woning met een mooie tuin. Als blijkt dat de geplande baan bij de Groningse vestiging van DHV niet kan doorgaan, kiezen we ervoor om toch in het noorden te blijven. Lieke gaat studeren in Groningen en Koen maakt zijn laatste klas van het vwo af in Haren. Tien jaar lang ga ik met de vouwfiets en trein op en neer naar Amersfoort. Boeken lezen wordt een grote hobby.

Het treinreizen is best aangenaam, maar met het stijgen van de leeftijd gaan de lange dagen wel zwaarder wegen.

En nu.....

Inmiddels ben ik alweer zes jaar met pensioen. Uit financiële overwegingen verkopen we ons huis in Haren en verhuizen we naar de 17de verdieping van een van alle gemakken voorziene appartementenflat in de buurt van een verzorgingscomplex, waar de ouders van Hanneke staan ingeschreven.

Onze beoogde mantelzorg gaat uiteindelijk niet door, omdat de nood te hoog wordt en er een plek voor hen vrijkomt in Alkmaar waar een zus van Hanneke dichtbij woont.



Haren: our place to be!

Binnen een jaar verruilen we de flat voor een huis op het idyllische Groningse Hogeland aan de rand van het wad. Het is daar nog echt stil, de nachten zijn donker en de talloze romaanse kerkjes blijven uniek. Toch is ook deze verhuizing geen goede greep. De keerzijde van de ongereptheid is, dat er nauwelijks sociale en culturele levendigheid is. We prijzen ons gelukkig dat we 2 jaar geleden weer een huis vonden in Haren, our place to be. De meeste tijd ben ik 'druk' met klussen in en om het huis, gevoed door de creatieve ideeën van Hanneke. Eén dag in de week doe ik vrijwilligerswerk. Daarnaast fietsen en wandelen we veel in de natuurgebieden die hier rijk voorhanden zijn. Boeken lezen schiet er enigszins bij in. Oh ja, zijn jullie al in de Hortus Haren geweest?

...ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη*Het verhaal van Pierre Urlings*
(een vervolg op het idee van Jack Schuffelers) (op Rolduc van 1962-1969)

Rolduc – Zoals de meeste van jullie ben ik in 1962 naar Rolduc gegaan. Zonder tegenspraak, want ik was de oudste kleinzoon in de grote katholieke boerenfamilie van mijn moeder. Rolduc was voor mij een tijd van hard studeren om als een typische bèta-student altijd met de hakken over de talen-sloot te springen. Ironisch dat Engels nu mijn dagelijkse taal is geworden. Naast studie en sport heeft Rolduc mij een gezonde nieuwsgierigheid gegeven voor alles wat reikte van de dagelijkse Volkskrant tot de regelmatige toneel-, muziek- en niet te vergeten Lumière-voorstellingen. Kortom, ik heb plezierige herinneringen aan Rolduc en ben er zonder kleerscheuren vandaan gekomen.

Dammen – Op Rolduc is mijn passie voor dammen geboren. De damclub Euskopos nam aan de Limburgse competitie deel. De meeste van ons herinneren zich nog de Jeugddamdagen Rolduc die Frans Klein organiseerde met in 1966 als gast Ton Sijbrands en in 1967 Harm Wiersma. De eerste blindsimultaan van Sijbrands vanachter de piano in het muzieklokaal is in de damwereld legendarisch geworden. Daar hebben toen ook Sjaak van Kempen en Piet Huijbers aan meegedaan. In latere jaren zijn Ton en Harm wereldkampioen geworden en ik heb een tiental competitiewedstrijden tegen hen gespeeld. Met af en toe een remise en zelfs met een zeldzame winst tegen Sijbrands in 1976. Als Delftse student ben ik meteen bij RDG in Den Haag gaan spelen en we zijn regelmatig kampioen van de nationale ereklasse geworden. Maar dammen op dat niveau is ontzettend verslavend en vraagt veel tijd. Met weemoed heb ik eind 1987 mijn laatste wedstrijd voor RDG gespeeld.



Delft – Na Rolduc ben ik vliegtuigbouw in Delft gaan studeren. De discipline van Rolduc zorgde ervoor, dat de eerste drie jaren in recordtijd werden voltooid. Maar daarna was ik niet meer achter mijn boeken te vinden, maar vooral achter het dambord, in het studenten café, aan het druiven plukken in Franrijk of ergens per fiets onderweg in Europa. Uiteindelijk heb ik toch weer de draad opgepakt via een vliegopleiding en student-assistentschap bij professor Gerlach. Mijn afstuderen in 1976 was een rekenprogramma voor de analyse van het stuurgedrag van een vlieger.

Amsterdam – Na mijn dienstplicht ben ik medio 1978 aangenomen bij het luchtvaartlaboratorium NLR in Amsterdam. De overgang naar een vaste baan was flink aanpassen evenals een kort huwelijks bestaan, een jeugdzonde zonder gevolgen. Mijn werk op het NLR was al snel operationeel onderzoek voor de Luchtmacht, vooral op de vliegbases Volkel en Leeuwarden en de ontwikkeling van een computersysteem voor de vluchtvoorbereiding van een F-16 vlieger. In 1983 volgde een uitnodiging voor een NATO-onderzoeksgroep over cockpit-automatisering, een buitenkans die van grote invloed is geweest op mijn verdere loopbaan en mijn leven. Deze groep kwam beurtelings in de deelnemende landen bij elkaar en zo heb ik in Ottawa in 1985 mijn vrouw Carmel leren kennen. Zij was een Aussie op backpack-vakantie en we logeerden in dezelfde B&B.

Los Angeles – In 1988 ben ik voor drie jaar uitgezonden door de Nederlandse defensie naar het GPS-programma in Los Angeles, waar toen gewerkt werd aan de laatste fase van GPS. Ik ben hier verantwoordelijk geweest voor de eerste vliegtuig-integratie van GPS. Met name de F-16 van de US Air Force was een technische uitdaging. Deze detachering was een hoogtepunt in mijn werk maar ook privé. Carmel en ik zijn in 1989 in Sydney getrouwd en we hebben vele dierbare herinneringen aan het GPS-team.

Terug bij het NLR in 1991 ontkwam ik niet aan een leidinggevende functie. Onze beide zonen Pascal en Julian zijn in Nederland geboren, maar gaandeweg hebben Carmel en ik de beslissing genomen om naar Australië te verhuizen. Het duurde meer dan twee jaar voordat een nieuwe baan en visa geregeld waren en in mei 1996 is ons jonge gezin vertrokken naar het zonnige Adelaide.

Adelaide – In mijn nieuwe baan bij de Australische defensie kreeg ik de uitdaging om onderzoek op te zetten naar vliegtuigsystemen met organisatie van bijbehorend personeel en laboratoria. Dit om de selectie en aankoop van vliegtuigen te ondersteunen. In 2008 werd ik gevraagd om datzelfde te herhalen voor landvoertuigen met uiteindelijk de verantwoordelijkheid voor 65 stafleden. De persoonlijke aspecten van leidinggeven aan begaafde en vaak individualistische onderzoekers heeft me in latere jaren veel voldoening gegeven. Ik ben in deeltijd blijven studeren en promoveerde in 2003 bij de Uni-SA met een PhD-thesis over “Teaming human and machine”. Het was daarna mijn beurt om zes jaar als adjunct- hoogleraar supervisie te geven aan PhD-studenten. In 2014 ben ik weliswaar gestopt met werken, maar ik ben nog steeds actief als consultant.



Rolduc – Mijn band met Rolduc heb ik altijd als een rode draad vastgehouden. Het boek van Twan heeft een diepe indruk op me gemaakt; Timmermans was ook mijn biechtvader. Ook het mooie boek over Stassen was vol persoonlijke herinneringen, omdat hij als “Sjef van Schimmert” een neef van mijn moeder was. Na mijn vertrek naar Australië ben ik voor mijn werk veel blijven reizen met minstens jaarlijks een bezoek aan Nederland. Dat was steevast bijpraten met Lei Bodelier en meestal een bezoek aan Rolduc. In de galerij boven de ingang hangt nu het portret van Stassen met zijn vertrouwde glimlach naast dat van de nog steeds nors kijkende Jochems. Maar de laatste heb ik mijn 4 voor Duits op mijn eindexamenlijst allang vergeven.

We zijn nu allemaal 70-ers en ik hoop nog lang niet aan het einde van ons Latijn. Ik wens jullie allemaal nog een gezond en prachtig lang leven. Grote hulde aan Jo voor zijn nieuwsbrieven.

Helaas moest ik Rolduc verlaten! (1)

Ook niet-jaargenoten kunnen onze nieuwsbrief ontvangen. Een mail met een dergelijk verzoek aan mijn adres is voldoende om aan de verzendlijst te worden toegevoegd. Een beperkt aantal oud-Rolduciëns staat inmiddels op deze lijst. Zij genieten mee van onze verhalen.

Op 17 maart 2020 kreeg ik een dergelijk verzoek van Martin Dieteren uit Born. Hij schreef me, dat hij in 1964, toen hij op 5 gymnasium zat, Rolduc helaas om onduidelijke redenen moest verlaten. Dat maakte me nieuwsgierig.

In een latere mail licht Martin de ware reden toe. Ik mag hem hier citeren.

“Tja, ik moest Rolduc verlaten, officieel op grond van studieresultaten. Maar het is me toen nooit echt duidelijk geweest, wat de echte reden was. Totdat ik een aantal jaren geleden tijdens een reünie de neef van president Jochems ontmoette. Hij vertelde me dat Jochems veel brieven schreef aan zijn zus, de moeder van betrokkene. In een van die brieven is mijn naam en mijn geschiedenis kort weergegeven. Wat blijkt? Studieprefect Gijsen vond, dat ik Rolduc moest verlaten, omdat ik geen priester wilde worden. Dit nieuwtje had hij vernomen van mijn biechtvader. Goed, ik geef toe, dat ik geen uitmuntende student was; ik kon maar lastig mee komen. Om zijn doel te bereiken zocht Gijsen contact met Senden en Tagage. Samen hebben zij ervoor gezorgd, dat ik toen op studieresultaten strandde. Wat te denken van cijfers als 1- en 2+ voor vertalen op 5 gymnasium! Voeg daar nog een onvoldoende voor wiskunde bij en het kwaad was geschied. Ja, het waren priesters van God en dienaren van de R.K. Kerk, die dit deden.”

Velen van jullie zullen zich Martin Dieteren mogelijk nog herinneren als organist tijdens de doordeweekse kerkdiensten. Hij is lid van de reünie-comité van Rolduc.

Helaas moest ik Rolduc verlaten! (2)

Het verhaal van Martin doet me herinneren aan een ander schrijnend verhaal. Bij een reünie begin deze eeuw werd me gevraagd of ik een oud-Rolduciën uit Noord-Limburg mee naar het station in Roermond kon nemen. In de auto ben ik nauwelijks aan het woord geweest. De man praatte aan een stuk over zijn traumatische ervaring met Rolduc. Huilend vertelde hij me, hoe hij in 1953, toen hij op 3 gymnasium zat, Rolduc moest verlaten. Voor het eerst was hij nu terug geweest op Rolduc. Op aandringen van zijn vrouw was hij naar deze reünie gegaan; mogelijk ging er een helende werking van uit. Hij was er heel emotioneel onder. Wat was er gebeurd?

In het voorjaar van 1953 kreeg hij op Rolduc het bericht, dat zijn vader plotseling was overleden. Zoals toen gebruikelijk was, keerde hij één dag na de begrafenis van zijn vader weer terug op Rolduc. Er was nauwelijks aandacht voor zijn verdriet. Gelukkig zat er in 5 gymnasium een dorpsgenoot, die zijn vader ook kende. Daar vond hij bij tijd en wijle troost. Bij hem kon hij zijn verhaal kwijt.

Bij het overgangsrapport enkele maanden later zat een gesloten enveloppe voor zijn moeder. Bij thuiskomst bleek, dat hij ‘vanwege een ontoelaatbare vriendschap’ na de grote vakantie niet meer gewenst was op Rolduc. Hij was compleet van de kaart. Zelfs zijn moeder kon hij niet overtuigen, dat er niets ontoelaatbaars was gebeurd. Einde studie, einde droom van een priesterschap. Hij moest na de grote vakantie als administratieve kracht aan de slag. Deze onrechtvaardige maatregel heeft hem zijn hele leven parten gespeeld. Op de reünie had hij aan drie oud-klasgenoten zijn verhaal kunnen vertellen; en nu aan mij. Het luchtte een beetje op, maar nam zijn immense verdriet - zelfs na zo veel jaren - niet weg.

Jo Kunnen

Jos Stassen was mijn voorbeeld!.....*Het verhaal van John Reijnders*

Als het aan de president van de (Republiek) Rolduc, drs. H.L.W.J. Jochems, had gelegen, was ik nooit op Rolduc terechtgekomen. Dat dat wel is gebeurd heeft enerzijds te maken met het gegeven, dat er in de familie een pater Montfortaan en een zuster van Miséricorde waren en anderzijds dat bij mijn ouders nog steeds de idee aanwezig was, dat één van hun kinderen een celibataire roeping diende te volgen. Even was er sprake van een vaag altruïstisch idee om net als deze familieleden iets voor de mensheid te betekenen. Dat idee was na één jaar Klein-Rolduc al snel vervlogen. Ik zag me niet anderen ‘ex cathedra’ beleren en bekeren. De reden, dat ik dan toch intern het gymnasium heb vervolgd, was, vanwege de vele kunst- en cultuurgerelateerde faciliteiten, welke ik anders had moeten missen. Degene, die mij daarin het meest tot voorbeeld (icoon) heeft gestrekt was drs. J. (Jos) Stassen.

Stadsacademie Maastricht

Nog nauwelijks had ik mijn diploma uitgereikt gekregen of ik had te maken met een kortdurend palliatief traject vanwege mijn vader. Na diens overlijden besloot ik om eerst op vakantie te gaan, samen met Jacques, Harry, Pierre, Jo en Piet, om nadien aan de Stadsacademie in Maastricht te gaan studeren. Andere opties (een universiteit) vielen af vanwege de (ondersteuning van mijn moeder en de) zorg voor broers en zussen. In Maastricht koos ik voor een opleiding in de vrije schilderkunst en de grafische kunst. Na de afronding van deze periode in 1974 besloot ik thuis weg te gaan en mijn eigen aspiraties te volgen. Ik wilde een studie filosofie doen en kwam – niet toevallig – terecht aan de reformatorische Vrije Universiteit te Amsterdam. Na het behalen van het kandidaatsdiploma zocht ik mijn heil aan de ‘neutrale’ Rijksuniversiteit Utrecht. Ik studeerde er zowel geschiedenis alsook systematische vakken. Begin 1981 studeerde ik af in de geschiedenis van de moderne wijsbegeerte met een these over de aesthetica van de 18-eeuwse Père André, een Cartesiaans denker. Gedurende deze periode studeerde ik ook kunstgeschiedenis en aesthetica aan de Universiteit van Amsterdam.



Filosofie

Nog voordat ik evenwel mijn bul kreeg werd ik door Jos Stassen gevraagd les te geven in filosofie van de architectuur aan (diens) Academie van Bouwkunst te Maastricht. Dat heb ik circa tien jaar gedaan.

Tegelijkertijd hield ik mij bezig met het verzorgen van cursussen filosofie aan volksuniversiteiten in Utrecht en omgeving en aan een opleiding op het gebied van personeelsmanagement van de Katholiek Leergangen.

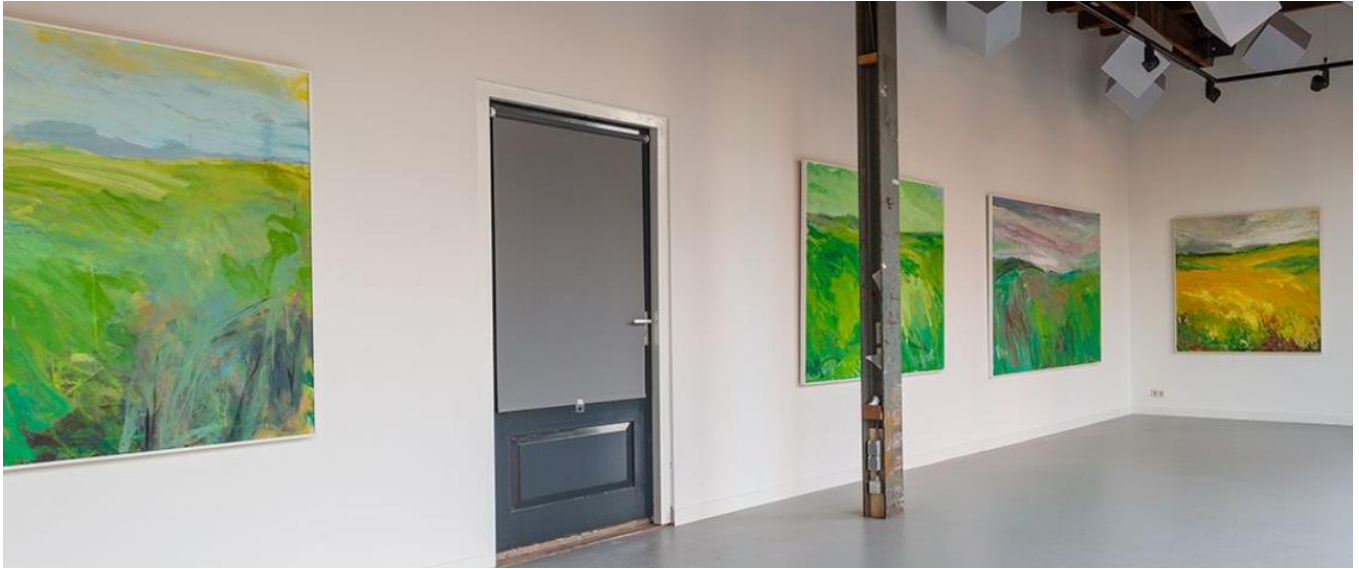
John was op Rolduc van 1962 tot 1969

Personeelsmanagement

Intussen – het was medio jaren tachtig en de economische depressie was nog niet voorbij – was het voor mij tijd geworden om mij ‘om te scholen’ teneinde alsnog aan ‘vast’ werk te komen. Aldus kwam ik terecht bij een opleiding personeelsmanagement van VNO-NCW. Dat resulteerde er in dat ik uiteindelijk terecht kwam bij diverse bedrijven in de sectoren gezondheid en welzijn en bij enkele overheidsorganisaties. Veel zelfstudie leverde een brede kennis op van het privaatrechtelijk en ambtelijk arbeidsrecht en in het bijzonder van de rechtsposities van diverse categorieën politieke ambtsdragers. Dikke juridische dossiers passeerden mijn bureau en verweerders konden rekenen op onweerlegbare argumentaties mijnerzijds op grond van gedegen dossiers en juridische kennis.

Overigens dient gezegd, dat het hebben van een dergelijke opleidingsachtergrond als de mijne nooit een comfortabele uitgangspositie is gebleken voor het vinden van een baan. Anders gezegd, ik heb er ook geen spijt van dat ik niet zozeer maatschappelijk succes als wel mijn eigen ‘Bildung’ voorop heb gesteld.

Enkele jaren geleden raakte ik verzeild in een stichting die zich bezighield met het beheren van enkele ateliers voor beeldende kunstenaars. Van het een kwam het ander en voordat ik het wist, was ik bestuurder. Tot op heden ben ik dat nog steeds. Ik heb het beheer over vijf ateliers en later kwam daar ook nog het beheer (administratief-juridisch en financieel) bij van ongeveer 25 ateliers in het voormalig gemeentehuis van mijn woonplaats Driebergen. Aldaar heb ik zelf ook een atelier.



Autarkeia

Verbonden aan de Universiteit Utrecht bestaat er sinds de oprichting medio jaren negentig een alumnivereniging van afgestudeerde filosofen, Autarkeia. Ik ben daar tien jaar bestuurslid van geweest. Doel van die vereniging was onder meer om afgestudeerden te ondersteunen bij (het vinden van) werkgelegenheid en bij periodieke wijsgerige activiteiten. Die activiteiten gaan in het persoonlijke vlak nog steeds door en hebben tot doel een nog bredere en diepere kennis te vergaren van het vak wijsbegeerte. Zo ben ik bezig met het ontwikkelen van meerdere cursussen op het terrein van wijsbegeerte en kunst, welke dan gepresenteerd zullen gaan worden in de CultuurHoek (www.cultuurhoek.nl).

Telkens met de bus naar Rolduc!.....*Het verhaal van Sef Huijbers*

Op 12-jarige leeftijd begon ik aan een groot studie- en leeravontuur. Vanuit het verre Noord-Limburg werd ik door mijn ouders op de LVM-bus gezet om de lange reis naar het diepe zuiden te maken. Een meer dan 2,5 uur durende voyage met heel veel stops onderweg waar andere ‘studenten in de dop’ opstapten. Als Rolduciën ging ik een plezierige en onbevengende tijd tegemoet. Leren, spelen, cultuur opsnuiven (filmliga en de opera in Aken) en de eerste 2 jaren op woensdagmiddag verplicht wandelen in het Wormdal onder leiding van meneer Penders. Met gemaakte vrienden ging ik na het 1e jaar te voet naar het profvoetbal (Rapid JC). De jaarlijkse sportdag ‘Jour des Jeux’ vond ik telkens een hoogtepunt in het jaar evenals schaatsen in de eerste winters op de 1^e vijver.

Na het eindexamen direct onder de wapenen

Tijdens mijn middelbare schoolperiode kreeg ik een oproep voor een militaire keuring in Roermond. Goedgekeurd werd ik eind juli 1969 al onder de wapenen geroepen. In Venlo kreeg ik een vrachtwagenopleiding van 2 maanden. Daarna kwam ik bij het regiment “De Limburgse Jagers” te Schaarsbergen. Een periode van 16 maanden kennis opdoen, lol trappen, maar wel soms een hectische en weerstand-oproepende tijd. Het was de periode van de Vietnamoorlog en de inval van de Russen in Tsjecho-Slowakije. 's Koningswapenrok dragen viel niet altijd mee als chauffeur-infanterie in zo'n groene hots-knots-vrachtwagen met aanhanger, als ik weer eens oefening draaide op de Lunenburgerheide.

Daarna een studie economie

Eind 1970 startte ik de studie economie aan de Universiteit van Tilburg. De hervormingen in de maatschappij werden eveneens zichtbaar aan de universiteit. Als studenten claimden wij mede invloed op het lesprogramma en de kansen om examens te herkansen. Wij wilden meer studievrijheid en minder schoolse kennisvermeerdering. Daarin slaagden wij gedeeltelijk doordat er een knipkaart werd ingevoerd. In de studie economie kon je uit verschillende richtingen kiezen. Mijn keuze viel op nationale economie (openbare economie en bestuurs- en staatsrecht).



Tijdens mijn studiejaren richtte ik met een medestudent een vriendenclub op om een keer per week in de sporthal een balletje te trappen. Uiteindelijk is deze club gebleven, alleen de samenstelling is in de loop der jaren een weinig gemuteerd; nog elk jaar komen wij samen met onze partners bijeen om bij te praten.

Het afstuderen verliep met enig ongemak ten gevolge van een noodlottig auto-ongeluk, waarbij mijn moeder kwam te overlijden. De studie werd tijdelijk onderbroken. Thuis meewerken op het agrarisch gemengd bedrijf was even noodzakelijk.

Na een half jaar pakte ik de studie weer op en ging de eindfase in: afstuderen op het onderwerp ‘De Nederlandse gezondheidszorg’ en tevens een student-assistentenschap vervullen.

Een job zoeken en vinden was indertijd niet eenvoudig

Midden 1978 sloot ik met succes mijn universitaire studie af. In die economische tijd was het gesternte niet best. In 1977 trad er toenemende werkloosheid op die ook in de jaren daarna maar moeizaam verminderde. Een startbaan in de gezondheidszorg zat niet in. Ik nam de gok om een hengeltje uit te werpen voor een job in het onderwijs en jawel de eerste de beste poging was gelijk raak. In november 1978 startte ik in Eindhoven aan de Gemeentelijke Scholengemeenschap Genderdal als docent economie. Ik ging bij mezelf te rade: wil je dit altijd blijven doen? Ja, was mijn antwoord, omdat deze job zelfstandigheid en vrijheid bood.

In 1980 ben ik met Annemie getrouwd. Wij hebben 2 lieve dochters, die inmiddels uitgevlogen zijn en als milieuwetgevingsdeskundige en registeraccountant de kost verdienen.

De computers deden hun intrede

In 1987 maakte ik de overstap naar het volwassenenonderwijs (de Lubberiaanse oplossing om werklozen aan een nieuwe baan te helpen). Een prachtige periode, waarin ik langzaam in contact kwam met computergestuurde administratie. Na de kabinetten Lubbers werd dit opleidingstype opgedoekt. Ik zag de bui reeds hangen. Ik had mij aangemeld bij Scheidegger voor het vak boekhouden handmatig en boekhouden op de computer. Hiermee kon ik in de avonduren een flink stuk van mijn kost verdienen. Superleuk werk met volwassen ondernemers. Het resterende deel vulde ik op door als rondreizend docent aan diverse middelbare scholen, soms ook op lager niveau, economie te doceren.

Gedrevenheid en vrijheid werden voor mij de lijnen die ik verkoos om strak onpersoonlijk leiderschap van directies om te zetten in een 4-daagse werkweek. Zo creëerde ik ruimte om zelfstandig de kost te verdienen met het kweken van kerstbomen en later pompoenen. Het was een prima variant die er bij mij voor zorgde dat ik de turbulente onderwijs-mutaties de baas bleef. Aan het eind van schooljaar 2010/2011 kon ik vervroegd stoppen met lesgeven, omdat daar een financiële regeling voor was, die zo ruimte bood om jongeren een baan te geven.

Besmet met het paardenvirus.....

Sporten heb ik altijd graag gedaan. Voetbal was wel mijn favoriete sport zowel in de zaal tijdens de studententijd als op het veld. Begin jaren 80 ontdekte ik de paardensport. Ik raakte besmet met het paardenvirus. Ook mijn vrouw bleek verzot op paarden. Ik nam deel aan wedstrijden en fokte enkele jaren een veulen. Het fokken staakte ik omdat dit niet te combineren bleek met werken en paardrijden. Maar sinds 2002 wonen wij in Merselo, waar wij voldoende grond aan huis hebben om paarden te houden. Het aantal paarden/pony's nam toe door de ponyfokkerij. Sinds een jaar of 6 zijn wij overgestapt op de paardenfokkerij. Hierin kan ik mijn vrije tijd wel kwijt. Mijn vrouw en ik genieten elke dag van deze dieren. Wij zeggen dan ook: Carpe Diem!



*Sef was op Rolduc
van 1960 tot 1969*

Zure wijn!

door Lei Bodelier met medewerking van Pierre Urlings

We zaten op 1 Gym: Jos Creusen, Paul Opgenort, Pierre Urlings en ik. Verveling volop! Op zoek naar avontuur, kwamen we op het idee om eens de wijnkelder te verkennen. Daar moesten zoete maar streng verboden vruchten liggen. Net zoals bij de appels van Eva in het paradijs. In de herinnering van Pierre werden we getriggerd door Sjeng, die bijna dagelijks met stijve tred een grote rieten mand uit de krochten van Klein Rolduc omhoog zeulde. Dat was het krachtvoer voor de Heeren, aldus Sjeng.

De wijnkelder was op slot

Wij op pad. De wijnkelder zat natuurlijk goed op slot. Daar hadden we op gerekend. We wisten de deur te forceren, knullig en met veel splinters. Maar toen waren we binnen. Helaas was er geen licht in dit paradijs. Door een krant in de fik te steken konden we de “appels” zien: legioenen, veelal dik bestofte flessen wijn, liggend in vele nissen, onafzienbaar. We wisten niet beter dan een willekeurige fles te grijpen en ons zo snel mogelijk uit te voeten te maken. Maar onze boekhouder, wie dat was weet ik niet meer, moest eerst nog op de inventarislijst een vinkje zetten, in de goede kolom. Dat zou de vermissing van een fles voorkomen, of althans vertragen. Daar was over nagedacht. Ons viel op, dat sommige Heeren een veel langere lijst hadden dan andere; kennelijk groot-in-nemers. Ook zagen we de namen van enkele gerenommeerde restaurants in de regio. Soit!



Inmiddels is er zoete Abdijswijn van Rolduc!

Mierenzuur en hellepis

Met de buitgemaakte fles vluchtten we naar een van de vijvers, waar we de vrucht van onze wellustige daad zouden consumeren. Met grote moeite wisten we de kurk in de fles te duwen. En toen was het grote moment daar: we zouden nu het paradijselijk ambrozijn gaan proeven, ten volle. Daar hadden we het voor gedaan. De wereld zou nu voor ons opengaan.

De eerste proever trok een verwonderd gezicht, maar hield zich sterk. De tweede verslikte zich en proestte zijn slok zowat uit. De derde was gewaarschuwd en nipte alleen maar; dat was duidelijk voor hem genoeg. Nummer vier proefde met ware doodsverachting.

Allemaal mierenzuur en hellepis. De straf van Lucifer!

We hebben in complete desillusie de nog halfvolle fles zo ver mogelijk in de vijver gegooit. Het bewijsstuk van onze daad moest immers onvindbaar worden gemaakt.

Boetekleed

Illusies armer slopen we terug naar Klein Rolduc. Daar hing een penetrante rooklucht..... De schrik sloeg ons om het hart. Er zou ongetwijfeld een diepgaand onderzoek naar de oorzaak en naar de mogelijke daders op gang komen. Hadden wij een alibi? Zouden wij in staat zijn om onschuld vol te houden, als wij aan de beurt waren, staande voor de scherprechtters? Misschien wel, maar we hadden geen ervaring met de leugendetector van Penders en co. Jos Creusen kon de spanning niet aan en brak als eerste. Hij wilde spontaan gaan bekennen, nog voor Sherlock aan de slag kon gaan. Gelukkig meldde hij dat aan ons. Na enig beraad kwamen we tot de conclusie, dat we toch maar beter allemaal tezamen het boetekleed konden aantrekken en een collectieve biecht moesten plegen. Wellicht zou dat ons coulance en vergeving opleveren. Ze hadden toch ook het Testament gelezen. En, in één klap vier mensen wegsturen, dat zouden ze toch niet doen..... We kregen een grote uitbrander, dreigementen, noten, arrest en nog zowat. Een flinke sisser dus. Maar toch overheerste grote opluchting, na de zondeval.

Een dure deur

Op de volgende rekening van Rolduc stond een bedrag van 115 gulden, onder vermelding van: “deur”. “Wat heeft dit te betekenen”, vroeg mijn vader? En toen volgde er nog een stukje vagevuur..... Van wijn ben ik pas veel later echt gaan genieten. Pierre overkwam iets vergelijkbaars; grote wroeging om het te bekennen aan zijn ouders. Hij heeft het later nog kunnen rechtzetten; hoe weet ik niet. Hoe het vergaan is met Jos en Paul, weet ik ook niet. Maar ze hebben het overleefd; na de grote vakantie verschenen ze weer. Dat gold trouwens niet voor iedereen, om geheel andere redenen, zoals bij voorbeeld een verdenking van onkuise handelingen.

Eindelijk vrij, zo voelde het na Rolduc!.....*Het verhaal van Theo Teeuwen*

Na Rolduc ben ik rechten gaan studeren in Nijmegen, evenals Leo Zeegers, met wie ik nog een paar jaar in hetzelfde huis heb gewoond. Ik vond het een verademing in Nijmegen. Eindelijk vrij, zo voelde het. Het leven ging nu pas beginnen. Ik wilde ook helemaal niet gebonden zijn aan Limburg. Menig Limburgse student zag ik ieder weekend weer naar huis gaan. Daar had ik geen zin in. Ik weet nog, dat ik in de laatste vakantie tijdens het WMC op Rolduc als portier werkte. Ik leerde toen een meisje kennen dat op de boerderij naast Rolduc werkte. Met haar kreeg ik wat, maar ik vertelde haar meteen, dat het niet echt iets kon worden, want ik ging immers ‘de grote wereld verkennen’ en had geen zin om ieder weekend verplicht weer naar Limburg te moeten komen.

Docent recht

In mijn studietijd heb ik vrijwilligerswerk gedaan bij de Wetswinkel. Toen begon de rechtenstudie pas echt voor me te leven. Ik zag wat je er praktisch mee kon doen en hoe je kwetsbare mensen kon helpen. Met name veel jongeren heb ik toen kunnen ondersteunen. Door deze ervaring werd ik gevraagd of ik zin had om een zieke docent recht op de Sociale Academie in Den Bosch te vervangen. Na enige aarzeling of ik dit wel kon, ben ik de uitdaging toch aangegaan. Het lesgeven aan jongeren vond ik geweldig. Na een half jaar liep deze vervanging af, maar ik wist nu wel, dat ik docent Recht wilde worden. In augustus daarna kon ik voor een half jaar invallen op de ‘Kopse Hof’ in Nijmegen. Na dat half jaar ben ik met mijn vriendin José drie maanden gaan trekken in Mexico, Guatemala en Belize. Wat een ervaring! Ik had gepland rond april weer terug te zijn, omdat ik dan tijd had om te solliciteren voor een baan als docent recht. Echter toen we thuis kwamen lag er een brief met het verzoek van de “Kopse Hof” om contact op te nemen, omdat ze me een baan wilde aanbieden. Er was toen nog geen email of whatsapp, anders had ik dat mooi vanuit Mexico geregeld en was ik daar nog langer gebleven. Zo begon definitief mijn werkbestaan als docent en als achterwacht van mijn vriendin, die huisarts werd.

Goed in verbinden

Later ging ik er steeds andere dingen bij doen met name ook in de organisatie. Door fusies werd het geheel ook steeds groter, met ook meer mogelijkheden. Zo ontstond uiteindelijk de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (HAN). In de beginfase ben ik daar ook nog een aantal jaren Hoofd van Studentzaken geweest. Daarna ben ik weer teruggegaan naar de kant van het onderwijs, maar dan naar de organisatorische kant. Ook ben ik actief betrokken geweest met het opzetten van examencommissies en had ik daarin als juridisch adviseur een belangrijke rol.

Ik was erg goed in verbindingen leggen tussen opleidingen, docenten en directeuren. Later werd ik ook gevraagd voor de functie van beleidsmedewerker van het Instituut Sociale Studies, waar 5 opleidingen onder vielen. Het werk heb ik altijd met passie en enthousiasme gedaan, ondanks de vele veranderingen die in het onderwijs plaatsvonden.



Woongroep

In mijn privé-leven gebeurden er ook natuurlijk belangrijke dingen. Met José heb ik 5 jaar in een woongroep gewoond, waar onze eerste zoon, Koen, is geboren. Een geweldige tijd was dat. Een ander stel had ook één kind. We hadden het zo geregeld, dat ieder persoon van onze twee koppels één dag voor beide kinderen zorgde. Geweldig toch!

Na 5 jaar zijn we toch verhuisd, omdat we graag nog een kind wilden, hetgeen in die situatie niet kon. Vlak daarna werd onze tweede zoon, Erik, geboren.

Theo was op Rolduc van 1963-1970

Eind 2014 stortte mijn wereld in

Ja, het leven liep verder zoals het liep. Wij waren uit principe niet getrouwd. Een wettelijk papiertje moest niet onze verplichtingen tegenover elkaar en de kinderen regelen. Dit wilden we zelf doen. Ik voelde wel dat de magie van het trouwen er bij José meer was dan bij mij. Daarom had ik haar al heel vroeg beloofd, dat ik vóór mijn 65ste levensjaar met haar zou trouwen. In 2013 heb ik die belofte ingewilligd en zijn we in kleine kring getrouwd. Eén jaar later gaven we een prachtig feest.

Na dit geweldige feest gebeurde er iets vreselijks. José, intussen mijn vrouw, werd in november 2014 plotseling ziek en binnen twee weken was ze overleden aan blaaskanker. Je weet echt niet, wat je overkomt. Je wereld stort in. Mijn schoondochter was zwanger; ze zou haar eerste kleinkind krijgen. Op de laatste dag

in het ziekenhuis heeft mijn schoondochter nog een echo laten maken aan het bed bij mijn vrouw, zodat ze nog iets kon meemaken. Daarna verwerken, verwerken en nog eens verwerken. Maar je overleeft het.

In 2016 ben ik officieel met pensioen gegaan. Vrij snel daarna werd ik weer teruggevraagd voor een klus in verband met de examencommissies. Daarna volgde nog een klus als vervanger voor een voorzitter van een examencommissie. In 2018 ben ik pas echt definitief gestopt.

Een huisje in Frankrijk

Intussen heb ik een nieuwe relatie met Marion, waar ik erg gelukkig mee ben. Inmiddels heb ik 5 kleinkinderen en is nummer 6 op komst. Sinds 2009 heb ik ook een huisje in Frankrijk, 300 km onder Parijs, waar ik echt van geniet. (Het zou leuk zijn om een keer met een stel van jullie lekker primitief hier bij mij te kamperen; spreekt het je aan, laat maar iets weten!)

Nu heb ik het dus vooral druk met oppassen op de kleinkinderen, een zanggroepje en het huis in Frankrijk. Verder ben ik aan het overwegen wat ik als vrijwilliger nog kan gaan doen.

Het gaat jullie goed!

PS Theo heeft me vlak voor de publicatie van deze nieuwsbrief zijn verhaal van uit Frankrijk toegestuurd. Helaas kon hij geen foto's meesturen. Van internet heb ik zelf de foto op de vorige pagina geplukt. Volgens mij is het Theo (een paar jaar geleden?), anders bij deze mijn excuses. Hieronder staat - met dank aan Piet Peeters - nog een foto van het 'dreamteam' van 3 gymnasium. Gehurkt staat Theo als tweede van rechts naar links op deze foto.



De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446